

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - numer siedem

Jeff Pippenger

2025-12-09

Numer siedem

W pierwszych kilku artykułach zamieściliśmy fragment z *The Desire of Ages*, który dotyczy Chrystusa przedstawiającego przypowieść o winnicy spierającym się Żydom. Przypowieść o pieśni winnicy jest również pieśnią Mojżesza i Baranka, którą śpiewają sto czterdzieści cztery tysiące, a natchnienie poucza nas, że „pieśń” w prorocztwie oznacza „doświadczenie”. Sto czterdzieści cztery tysiące idą za Barankiem, dokądkolwiek On idzie, więc przejdą przez to samo doświadczenie co Chrystus i Mojżesz. Chrystus jako omega proroczej historii starożytnego Izraela, a Mojżesz jako alfa tej historii, żyli w równoległych okresach, gdy dawny lud przymierza był pomijany, a nowy lud przymierza był wybierany. Sto czterdzieści cztery tysiące śpiewają pieśń Mojżesza i Baranka, doświadczać historii, w której dawny lud przymierza jest pomijany, podczas gdy Pan wchodzi w przymierze ze swoim ostatecznym ludem przymierza.

Proroczo rzecz ujmując, przedstawienie przez Chrystusa przypowieści współbrzmi z tym, jak Piotr zwracał się do sprzecających się Żydów w dniu Pięćdziesiątnicy. W czasie ostatecznego kryzysu Jezus, przedstawiający przypowieść sprzecającym się Żydom, reprezentuje tych, którzy śpiewają pieśń o winnicy pijakom Efraima. Piotr przedstawia tę samą pieśń w dniu Pięćdziesiątnicy, tyle że śpiewa ją w tonacji Joela. Pieśń o winnicy jest pieśnią o dawnym ludzie przymierza, który zostaje oddalony, w tym samym czasie, gdy nowy lud przymierza zostaje zaślubiony Panu. Panny, które doznały zawodu i weszły w czas zwłoki, oczekiwały zaślubin, a doskonałym wypełnieniem byłoby ich oczekiwanie zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy.

Księga Joela rozpoczyna się pierwszym rozdziałem, który opisuje, jak Boża winnica została zniszczona przez pijących wino i mocne trunki, którym „młode wino” odcięto od ust. Gdy tylko Jezus poinformował Żydów, że ich królestwo zostanie im odebrane i przekazane grupie dzierżawców, którzy przyniosą prawdziwe owoce winnicy, Jezus zmienił tok wypowiedzi i przywołał kamień węgielny w świątyni, który odłożono na bok, lecz któremu było przeznaczone stać się zwornikiem. Początek miał się powtórzyć na końcu, a gdy tę prawdę przedstawia się, określa się ją jako „cudowną”.

„Zasada pierwszej wzmianki” w Słowie Bożym poucza nas, że skoro Joel najpierw porusza kwestię zniszczenia winnicy, jest to główny punkt jego świadectwa. Joel nie jest w tym osamotniony, gdyż każdy prorok większy rozpoczyna swoje świadectwo, podejmując temat grzechów i zagubionego stanu Izraela.

W dwudziestym ósmym rozdziale Izajasza "szyderycy, którzy rządzą" "Jerozolimą" są przedstawieni jako "pijacy z Efraima" oraz jako "korona pychy." "Korona" oznacza przywództwo, a "pycha" oznacza sataniczny charakter.

Pijacy są przeciwstawieni reszcie („pozostałości”), która staje się Bożą „koroną” chwały, gdyż podczas późnego deszczu Pan ustanawia swoje „królestwo chwały”, jak zostało to zapowiedziane typologicznie przez Jego ustanowienie „królestwa łaski” na krzyżu. Królestwo łaski na krzyżu stanowi typ królestwa chwały przy ustawie niedzielnej.

Późny deszcz rozpoczął się 9/11, kiedy rozpoczęły się także pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy i sąd nad żywymi. W czasie pieczętowania wylanie Ducha Świętego rozpoczęło się 9/11, gdy Jezus tchnął kilka kropli. Jest to fundament, a wylanie Ducha Świętego podczas Wołania o północy jest zwieńczeniem. "Cudowny" jest symbolem okresu wylania Ducha od "9/11 aż do ustawy niedzielnej."

Równoległa, lecz przeciwstawna symbolika „korony” oznaczającej przywództwo jest przedstawiona w rozdziale dwudziestym ósmym Księgi Izajasza, gdy pijacy, którzy rządzą Jerozolimą, zostają pominięci, a przywództwo Kościoła Bożego zostaje przekazane resztkom. To ilustruje przypowieść o winnicy. Korona pijaka zostaje zdjęta, a sto czterdzieści cztery tysiące stają się wówczas koroną, która symbolizuje królestwo Chrystusa. Izajasz naucza tej samej prawdy w rozdziale dwudziestym drugim, gdy Szebna zostaje strącony do dalekiego kraju i zastąpiony przez Eliakima. Niezależnie od tego, czy mowa o pijakach z Efraima, czy o Szebnie z rozdziału dwudziestego drugiego, w obu przypadkach ukazane jest pominięcie przywództwa dawnego ludu przymierza Bożego.

Zachariasz wskazuje na triumfalny wjazd, który jest także okrzykiem o północy, a następujące po nim wersety, zgodnie z Izajaszem, przedstawiają lud Boży jako koronę.

Raduj się bardzo, córko Syjonu; wykrzykuj, córko Jerozolimy: oto twój Król przychodzi do ciebie; jest sprawiedliwy i niosący zbawienie; pokorny, jedzie na osle i na osłęciu, źrebięciu osłicy. I usunę rydwan z Efraima, i konia z Jerozolimy, i łuk wojenny zostanie złamany; on ogłosi pokój poganom; a jego panowanie będzie od morza do morza i od rzeki aż po krańce ziemi.

Również ciebie, przez krew twego przymierza, wypuściłem twoich więźniów z dołu, w którym nie ma wody.

Powróćcie do twierdzy, wy więźniowie nadziei; jeszcze dziś ogłaszam, że oddam tobie w dwójnasób; gdy napnę Judę dla siebie, napelnię łuk Efraimem i wzbudzę twoich synów, o Syjonie, przeciw twoim synom, o Grecjo, i uczynię cię jak miecz mocarza.

A Pan ukaże się nad nimi, a jego strzała wyjdzie jak błyskawica; a Pan Bóg zadmie w trąbę i pójdzie z wichrami południa. Pan Zastępów będzie ich bronił; będą pożerać i miażdżyć kamieniami z procy; będą pić i wzniecać wrzawę jak po winie; będą napelnieni jak czasze i jak rogi ołtarza. I Pan, ich Bóg, w owym dniu zbawi ich jak trzodę swego ludu; bo będą jak kamienie w koronie, uniesione jak sztandar nad jego ziemią. Bo jak wielka jest jego dobroć i jak wielkie jest jego piękno! Zboże rozweseli młodzieńców, a młode wino - panny.

Zachariasza 9:9-17.

Werset jedenasty (9:11) mówi: "A co do ciebie także, przez krew twojego przymierza wypuściłem twoich więźniów z dołu, w którym nie ma wody." Chrystus potwierdził przymierze z wieloma na jeden tydzień, a tydzień ten rozpoczął się wraz z Jego chrztem. Przez trzy i pół roku Chrystus chodził pośród ludzi, a w końcowym okresie tych trzech i pół roku Chrystus wypełnił prorocstwo Zachariasza wskazujące na triumfalny wjazd Mesjasza do Jerozolimy. Wołanie o północy rozpoczęło okres, który doprowadził do śmierci, pogrzebu i zmartwychwstania Chrystusa. Chrzest Chrystusa symbolizuje Jego śmierć, pogrzeb i zmartwychwstanie, więc początek i koniec okresu trzech i pół roku są takie same.

Chrzest Chrystusa symbolizuje 11 września, a 11 września wyznacza początek okresu, który kończy się na ustawie niedzielnej. 11 września zaczęły padać pierwsze krople deszczu późnego, a przy ustawie niedzielnej zostanie on wylany bez miary, co typologicznie ukazał Chrystus, tchnąc na uczniów kilka kropel deszczu, jako zapowiedź wylania w dniu Pięćdziesiątnicy.

Zachariasza 9:11 współgra z 9/11, a także z wołaniem o północy, które prowadzi do ustawy niedzielnej. Podczas 9/11 poselstwo laodycejskie nadeszło jako prawda na obecny czas, tak jak stało się to w latach 1856 i 1888. Poselstwo laodycejskie jest dane ludziom, którzy nie zdają sobie sprawy, że są martwi. Są w "dole" bez poselstwa późnego deszczu, bo ich dół nie ma wody. Gdyby Laodycea tylko odpowiedziała na pukanie do swoich serc, Pan wyciągnąłby ich z dołu, gdyż aż do zamknięcia czasu łaski przy ustawie niedzielnej są "więźniami nadziei".

A co do ciebie również, przez krew twojego przymierza wypuściłem na wolność twoich więźniów z dołu, w którym nie ma wody. Powróćcie do twierdzy, wy, więźniowie nadziei; dziś jeszcze oświadczam, że oddam ci w dwójnasób. Zachariasza 9:11–12.

11 września wzmocniło przesłanie, które nadeszło w 1989 roku. To przesłanie jest przesłaniem trzeciego anioła, lecz w strukturze i terminologii ruchu reformacyjnego millerytów rok 1989 oznaczał nadejście pierwszego anioła. Przesłanie pierwszego anioła zostało wzmocnione 11 sierpnia 1840 roku przez wypełnienie prorocstwa dotyczącego islamu i wskazuje, że nadejście trzeciego anioła w 1989 roku zostanie wzmocnione przez wypełnienie prorocstwa dotyczącego islamu.

Gdy 11 sierpnia 1840 r. potwierdzone zostało prorocstwo dotyczące islamu, zstąpił anioł z dziesiątego rozdziału Objawienia, tym samym typologicznie zapowiadając zstąpienie anioła z osiemnastego rozdziału Objawienia 11 września. Wzmocnienie pierwszego anioła w 1840 r. oraz wzmocnienie drugiego anioła w 1844 r. oba typologicznie zapowiadają wzmocnienie trzeciego anioła 11 września. 18 lipca 2020 r. nastąpiło przyjście drugiego anioła, jak zostało typologicznie zapowiedziane przez pierwsze rozczarowanie millerystów 19 kwietnia 1844 r. Dzieje obu wzmocnień pierwszego i drugiego anioła w historii millerystów, a także dzieje wzmocnienia trzeciego anioła 11 września, świadczą o wzmocnieniu poselstwa okrzyku o północy, które nadeszło w lipcu 2023 r.

Okres pieczętowania zaczyna się 11 września i kończy wraz z prawem niedzielnym. Rozpoczyna się od tego, że Chrystus tchnie kilka kropli późnego deszczu, a kończy się językami ognia niosącymi światu poselstwo w dniu Pięćdziesiątnicy. Piotr wskazał Pięćdziesiątnicę jako

wypełnienie prorocstwa Joela. Skoro tak jest, oznacza to, że tchnienie Chrystusa było również wypełnieniem Joela, gdyż okres Pięćdziesiątnicy ma określony początek i koniec, co pokazuje, że alfa jest również omegą. W dniu zmartwychwstania Chrystusa złożono ofiarę z pierwocin jęczmienia, a pięćdziesiąt dni później, w Pięćdziesiątnicę, wzniesiono ofiarę z pierwocin pszenicy. 11 września jest typem Wołania o północy, które przychodzi tuż przed prawem niedzielnym i prowadzi do niego. Doskonałe wypełnienie przedstawienia Wołania o północy z Zachariasza 9:9 przypada na okres po lipcu 2023 r.

Raduj się bardzo, córko Syjonu; wykrzykuj, córko Jerozolimy: oto twój Król przychodzi do ciebie; sprawiedliwy i niosący zbawienie; pokorny i jedzie na osle, na osłęciu, źrebięciu oslicy. Zachariasza 9:9.

Tak więc Zachariasz zgadza się z Izajaszową symboliką, że lud Boży jest koroną, ale dodaje, że korona jest także chorągwią, gdy zapisał: „bo będą jak kamienie korony, wzniesione jak chorągiew nad jego ziemią”, a Zachariasz dalej wtóruje radości związanej z symbolami Joela „zboża” i „młodego wina”, stwierdzając: „zboże rozweseli młodzieńców, a młode wino — panny.” Gdy rozważamy relację o pijakach z Efraima w rozdziale dwudziestym ósmym, zauważmy, że jest to biblijny rozdział, który wskazuje na „odpoczynek i pokrzepienie”. Jest to jeden z głównych fragmentów Pisma dotyczących deszczu późnego, a więc owi pijacy z Efraima muszą być tymi samymi pijakami, o których mówi Joel.

Biada koronie pychy, pijanicom Efraima, których chwalebna uroda jest więdnącym kwiatem, na szczycie tłustych dolin tych, których pokonało wino! Oto Pan ma mocarza i silnego, który jak nawałnica gradu i niszcząca burza, jak wezbrana powódź potężnych wód, powali na ziemię ręką. Korona pychy, pijanicy Efraima, zostaną podeptani stopami; a chwalebna piękność, która jest na szczycie tłustej doliny, stanie się kwiatem więdnącym i jak wczesny owoc przed latem; który, gdy tylko ujrzy go ten, co nań patrzy, jeszcze w swojej ręce — zjada go. W owym dniu Pan Zastępów będzie koroną chwały i diademem piękna dla resztki swego ludu, i duchem sądu dla tego, kto zasiada, by sądzić, oraz mocą dla tych, którzy odwracają bitwę aż do bramy. Lecz i oni pobłądzili przez wino i przez mocny napój zoczyli z drogi; kapłan i prorok pobłądzili przez mocny napój, pochłonęło ich wino, przez mocny napój zeszyli z drogi; błądzą w widzeniu, potykają się w sądzie. Bo wszystkie stoły pełne są wymiocin i plugastwa, tak że nie ma miejsca czystego. ...

Zatrzymajcie się i zdumiejcie się; wołajcie i krzyczcie: są pijani, lecz nie winem; zataczają się, lecz nie od mocnego napoju. Albowiem Pan wylał na was ducha głębokiego snu i zamknął wam oczy; prorokom i waszym władcom, widzącym, zasłonił wzrok. A całe widzenie stało się dla was jak słowa księgi zapieczętowanej, którą podaje się uczonemu, mówiąc: Przeczytaj to, proszę; a on mówi: Nie mogę, bo jest zapieczętowana. A księgę podaje się temu, kto nie jest uczony, mówiąc: Przeczytaj to, proszę; a on mówi: Nie jestem uczony.

Przeto rzekł Pan: Ponieważ lud ten zbliża się do mnie swymi ustami i wargami mnie czci, lecz serce jego daleko jest ode mnie, a ich bojaźń przede mną jest tylko wyuczonym nakazem ludzkim, dlatego, oto uczynię wśród tego ludu dzieło przedziwne, przedziwne dzieło i cud; bo zginie mądrość ich mędrców, a rozum ich roztropnych będzie ukryty. Biada tym, którzy

głęboko ukrywają swój zamysł przed Panem, a ich uczynki są w ciemności i mówią: Kto nas widzi? i kto nas zna? Zaprawdę, odwracacie wszystko do góry nogami, jakby glina miała uchodzić za garncarza: czyż dzieło powie o tym, który je uczynił: Nie on mnie uczynił? albo czy rzecz ukształtowana powie o tym, który ją ukształtował: Nie miał rozumu? Izajasz 28:1-8; 29:9-16.

Pan zamierza dokonać „przedziwnego dzieła” wśród opojów Efraima, odbierając im mądrość i rozum, te właśnie dwa elementy związane ze zrozumieniem wzrostu wiedzy, gdy prorocze poselstwo zostaje rozpieczętowane. To mądrzy rozumieją. Częścią „przedziwnego dzieła” jest usunięcie z umysłów opojów Efraima wiedzy, którą rozpieczętowuje Lew z pokolenia Judy. Oddzielenie mądrych od niegodziwych jest częścią „przedziwnego dzieła” Pana. To jest wieczna ewangelia. Gdy Chrystus przeprowadził spierających się Żydów przez przypowieść o winnicy i w ten sposób skłonił ich, by sami ogłosili swój wyrok, zadał pytanie z Psalmu 118:

Kamień, który odrzucili budujący, stał się kamieniem węgielnym. To sprawił Pan; cudowne jest to w naszych oczach. Oto dzień, który uczynił Pan; radujmy się i weselmy w nim. Psalm 118, 22–24.

Pan ma dokonać "przedziwnego dzieła i cudu" wśród pijaków z Efraima, a obejmuje to odebranie im zdolności rozpoznawania prawdy. "Kamień węgielny" jest przedziwny w oczach tych, którzy posiadają "nowe wino" Joela.

Pijacy nie mogą odczytać zapieczętowanej księgi — ani ci z przywództwa, przedstawiani jako „uczeni”, ani świeccy, przedstawiani jako „nieuczeni”. Pijacy nie są w stanie właściwie zrozumieć prorockiego świadectwa Pisma, przedstawionego jako „zapieczętowana księga”. Pijacy są też dwukrotnie określani jako „zboczeni z drogi”. Ponownie jest to zapisane w Księdze Izajasza, w rozdziale dwudziestym ósmym, w czołowym fragmencie Pisma o późnym deszczu, gdzie Izajasz wskazuje na „odpocznienie i odświeżenie”, którego pijacy nie chcieli słuchać. „Odpocznienie i odświeżenie” to przesłanie, bo można je usłyszeć.

Pijaństwo to wyprowadziło pijaków z Jeremiaszowych „dawnych ścieżek” — z „drogi”, po której należy chodzić, aby odnaleźć późny deszcz, który Jeremiasz przedstawia jako „odpoczynek”. Odrzucenie poselstwa o późnym deszczu przez pijaków Efraima jest szczególnym tematem Słowa Bożego. Są pijani, ponieważ odmówili powrotu do historii założycielskiej, która stanowi wzorzec dla historii stu czterdziestu czterech tysięcy, czyli historii późnego deszczu.

„Cudowne dzieło”, które dokonuje się wobec pijaków z Efraima, ma miejsce podczas wylania późnego deszczu. W czasie późnego deszczu poselstwo próby wytwarza dwie klasy czcicieli, co ilustruje „wino”, które piją. Niegodziwi odmówili oparcia swojej wykładni proroczej na liniach świętej historii, a ci, którzy stosują metodologię „linia za linią” z dwudziestego ósmego rozdziału Izajasza, piją „nowe wino”. Pijaństwo niegodziwych objawia się ich niezdolnością do zrozumienia proroctw, a ich ślepy stan został spowodowany niechęcią powrotu do dawnych, podstawowych dróg. Jezus zganił czepiających się szczegółów Żydów, pytając, czy kiedykolwiek czytali o kamieniu, który został odrzucony, a stał się kamieniem węgielnym.

Kamień, który staje się zwornikiem, przedstawia proroczą prawdę, że fundament, czyli kamień węgielny, zostaje powtórzony w zworniku. Kamień alfa jest również kamieniem omega. Podstawową proroczą zasadą, która ustanawia i podtrzymuje metodologię linia po linii (która jest metodologią późnego deszczu), jest to, że początek czegoś ilustruje jego koniec. Podstawową proroczą zasadą w ruchu millerowskim była zasada dzień za rok, która została potwierdzona, gdy zstąpił anioł z Objawienia 10. Podstawową proroczą zasadą w ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy jest to, że początek ilustruje koniec, co zostało potwierdzone, gdy zstąpił anioł z Objawienia 18.

Prorocze Słowo Boże bardzo szczegółowo wyjaśnia czynniki związane z deszczem późnym. Jednym z tych faktów jest to, że pijacy Efraima nie są w stanie rozpoznać deszczu późnego, co zostało zobrazowane przez Żydów, którzy sugerowali Piotrowi, że uczniowie są pijani. Główna zasada metodologii jest w Słowie Bożym wielokrotnie wprost przedstawiana jako Alfa i Omega, lecz Słowo zostało przed nimi zapieczętowane. Metodologia, główna zasada prorocza i poselstwo deszczu późnego należą do uświęconych tematów w proroczej linii historii, która przedstawiona jest jako "cudowne dzieło".

I znowu doszło mnie słowo Pana Zastępów, mówiące: Tak mówi Pan Zastępów: Z wielką zazdrością zapłonąłem o Syjon i o niego zapłonąłem wielkim gniewem. Tak mówi Pan: Powróciłem do Syjonu i zamieszkać będę wśród Jerozolimy; a Jerozolima będzie zwana Miastem Prawdy, a góra Pana Zastępów – Górą Świętą. Tak mówi Pan Zastępów: Jeszcze starcy i starszki będą siedzieć na ulicach Jerozolimy, każdy z laską w ręku z powodu podeszłego wieku. A ulice miasta będą pełne chłopców i dziewcząt bawiących się na jego ulicach.

Tak mówi Pan Zastępów: Jeśli to będzie cudowne w oczach resztki tego ludu w tych dniach, czy i w moich oczach będzie cudowne? mówi Pan Zastępów. Tak mówi Pan Zastępów: Oto wybawię mój lud ze wschodu i z zachodu; i przyprowadzę ich, i będą mieszkać wśród Jerozolimy; i będą moim ludem, a Ja będę ich Bogiem, w prawdzie i w sprawiedliwości. Tak mówi Pan Zastępów: Niech się wzmocnią wasze ręce, wy, którzy w tych dniach słyszycie te słowa z ust proroków, którzy byli w dniu, gdy kładziono fundament domu Pana Zastępów, aby świątynia została zbudowana. Bo przed tymi dniami nie było zapłaty dla człowieka ani zapłaty dla bydła; nie było też pokoju dla wychodzącego ani dla wchodzącego z powodu ucisku, bo nastawiłem każdego człowieka przeciw jego bliźniemu. Lecz teraz nie będę dla resztki tego ludu taki jak w dawnych dniach, mówi Pan Zastępów. Zachariasza 8:1-11.

Zachariasz mówi: „Niech będą mocne wasze ręce, wy, którzy w tych dniach słuchacie tych słów z ust proroków, którzy byli w dniu, gdy położono fundament domu Pana Zastępów, aby świątynia została zbudowana.” Tym, co umacnia lud Boży, jest poselstwo o fundamencie, który staje się kamieniem zwornikowym. Tym poselstwem jest to, że historia millerystów powtarza się w historii stu czterdziestu czterech tysięcy.

Chrystus pyta: „Jeśli to w tych dniach jest cudowne w oczach resztki tego ludu, czy ma być cudowne także w moich oczach?” To pytanie wyznacza proroczy okres Bożego „cudownego dzieła”, które jest tematem każdego proroka, ale wskazuje także, kiedy ruch laodycejski stu czterdziestu czterech tysięcy zmienia się w ruch filadelfijski stu czterdziestu czterech tysięcy. To

ten sam moment, w którym zostają zapieczętowani, i ten sam moment, w którym ruch z wojującego staje się triumfującym; to także czas, gdy dopełnia się dzieło połączenia boskości z człowieczeństwem wśród tej grupy ludzi, gdy świątynia zostaje rzeczywiście oczyszczona. Można to rozpoznać w wersetach, ponieważ prorocza historia przedstawiona przez Jego „cudowne dzieło” jest cudowna w oczach Boga i w oczach resztki, a „oko w oko” jest symbolem jedności. Przedstawiona tu jedność odnosi się do zapieczętowania ludu Bożego, który idzie za Barankiem, dokądkolwiek On idzie, i który doszedł do punktu, w którym wolałby raczej umrzeć, niż zgrzeszyć i wypaczyć charakter Chrystusa.

Micheasz określa historię założycielską starożytnego Izraela jako „rzeczy cudowne”.

Jak za dni twego wyjścia z ziemi egipskiej ukażę mu dziwy. Micheasz 7:15.

"Cudowne dzieła" to historia założycielska, która jest "cudowna", ponieważ historia założycielska powtarza się w historii końca, symbolizowanej przez zwornik. "Cudowne dzieła" to historia, która zaczyna się od kamienia węgielnego i kończy się "zwornikiem". Jego "cudowne dzieła" objawiły się w historii Mojżesza i powtórzyły się w historii Chrystusa. Mojżesz był kamieniem węgielnym, a Chrystus zwornikiem. Mojżesz jest alfą, a Chrystus omegą w sensie proroczym.

"Począwszy od Mojżesza, samej Alfą historii biblijnej, Chrystus wyjaśniał we wszystkich Pismach to, co dotyczyło Jego samego." *The Desire of Ages*, 797.

Mojżesz nauczał, a Piotr w dniu Pięćdziesiątnicy użył słów Mojżesza, aby wskazać, że Mojżesz był typem Chrystusa.

Lecz to, co Bóg wcześniej zapowiedział ustami wszystkich swoich proroków, że Chrystus będzie cierpiał, to wypełnił. Przeto upamiętajcie się i nawróćcie, aby wasze grzechy zostały zgładzone, gdy nadejdą od Pana czasy ochłody; i pośle Jezusa Chrystusa, który był wam uprzednio zwiastowany; którego niebo musi przyjąć aż do czasów odnowienia wszystkiego, o czym Bóg mówił przez usta wszystkich swoich świętych proroków od początku świata. Gdyż Mojżesz powiedział do ojców: Proroka jak ja wzbudzi wam Pan, wasz Bóg, spośród waszych braci; jego słuchajcie we wszystkim, cokolwiek wam powie. I stanie się, że każda dusza, która nie posłucha owego proroka, zostanie wytracona spośród ludu. I wszyscy prorocy, począwszy od Samuela i ci, którzy po nim nastali, ilu ich tylko przemawiało, również zapowiadali te dni. *Dzieje Apostolskie 3:18-24.*

Stwierdzenie, że Mojżesz jest alfą, a Chrystus omegą, zostało ustanowione przez drugie świadectwo Piotra o Mojżeszu podczas wylania Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy, a w ten sposób Piotr podkreśla i wskazuje, że podstawowym elementem poselstwa późnego deszczu (oraz kontrowersji wzbudzonej przeciwko niemu) jest prorocza zasada „alfa i omega”. Ta zasada stanowi dla stu czterdziestu czterech tysięcy odpowiednik zasady rok–dzień w historii millerystów. Zasada „alfa i omega” to zasada „fundamentu stającego się kamieniem szczytowym”; to zasada „Mojżesza i Baranka”; i dlatego przez natchnienie jest identyfikowana jako jeden z wersetów pieśni o winnicy, która jest także pieśnią Mojżesza i Baranka.

Początek i koniec, ukazane w różnych liniach proroczych, przedstawiają historię, w której Bóg dokonuje swoich „cudownych dzieł”, a światło wynikające ze zrozumienia, co oznacza symbol „cudownych dzieł”, przemienia Laodycejczyka w Filadelfijczyka i sprawia, że staje się on kamieniem w wznoszonej świątyni, tak jak millerycka świątynia była wznoszona przez 46 lat, aż do 22 października 1844 roku, kiedy Pan nagle przyszedł do swojej świątyni.

Jeśli rzeczywiście zakosztowaliście, że Pan jest łaskawy. Zbliżając się do niego, jako do kamienia żywego, wprowadźcie przez ludzi odrzuconego, lecz u Boga wybranego i kosztownego, wy też, jak żywe kamienie, budujcie się w dom duchowy, aby stanowić święte kapłaństwo, składać duchowe ofiary, miłe Bogu przez Jezusa Chrystusa. Dlatego też mówi Pismo: Oto kładę na Syjonie kamień węgielny, wybrany, kosztowny; a kto w niego wierzy, nie będzie zawstydzony. Wam więc, którzy wierzycie, jest on cenny; lecz dla nieposłusznych: kamień, który odrzucili budujący, stał się głowicą węgla, i kamieniem potknięcia oraz skałą zgorszenia — dla tych, którzy potykają się o słowo, będąc nieposłuszni; na to też są przeznaczeni. Lecz wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem szczególnym, abyście ogłaszali wspaniałe dzieła Tego, który powołał was z ciemności do swego przedziwnego światła; wy, którzy nigdy nie byliście ludem, teraz zaś jesteście ludem Bożym; którzy nie dostąpiliście miłosierdzia, teraz zaś dostąpiliście miłosierdzia. 1 Piotra 2:3-10.

Wezwanie do Jego przedziwnej światłości pozwala rozpoznać, kiedy zostaje ono ogłoszone, gdyż kamień milowy roku 1888, który na mocy natchnienia jest utożsamiony z buntem Koracha w alfa-historii Mojżesza przeniesionej na dni ostatnie, zbiega się z 9/11, kiedy — zgodnie z natchnieniem — wraz z trzecim aniołem przychodzi poselstwo do Laodycei. Laodycejanie w prorocztwie są „ślepi”, co oznacza, że znajdują się w ciemności, a wezwanie, by wyjść z ciemności, rozpoczęło się, gdy poselstwo do Laodycei nadeszło w 1856, 1888 i 9/11. W momencie 9/11 wezwanie „wyjdźcie z ciemności” było nie tylko wezwaniem do zrozumienia światła anioła z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, lecz także wezwaniem skierowanym do słuchacza, by wszedł w samą tę historię, w której Boże „przedziwne dzieła” znajdują swoje doskonałe wypełnienia.

W ciągu ostatnich trzech dekad wielokrotnie wykazano, że prorocza definicja „wiecznej ewangelii” to historia, w której odpieczętowana zostaje prorocza prawda, co inicjuje trzystopniowy proces testowania, w którym trzy testy mają dwie cechy wyróżniające. Dwa pierwsze testy mają inny charakter niż trzeci, ponieważ trzeci stanowi papierek lakmusowy, który pokazuje, czy przeszedłeś pierwszy i drugi test. Inną cechą wyróżniającą wiecznej ewangelii jest to, że musisz zdać bieżący test, aby móc przystąpić do następnego.

Historia „cudownych dzieł” jest zarazem historią, w której „ewangelia wieczna” osiąga swój punkt kulminacyjny, ponieważ godzina sądu ogłoszona przez pierwszego anioła i określona jako ewangelia wieczna znajduje swoje doskonałe wypełnienie, począwszy od 11 września. Sąd, przed którym ostrzegano millerytów, przypadał na 22 października 1844 roku, kiedy w przypowieści o dziesięciu pannach zamknęły się drzwi, zapowiadając typologicznie prawo niedzielne, gdy w tej przypowieści drzwi zamkną się ponownie. 11 września zapowiada, że godzina Bożego sądu wykonawczego rozpoczyna się wraz z wprowadzeniem prawa niedzielnego, tak jak milleryci

ogłaszali, że godzina sądu badawczego rozpoczęła się 22 października 1844 roku.

Okres od 11 września aż do ustawy niedzielnej to czas, który jest przedstawiany jako "cudowne dzieła bogów", a także jako kamień fundamentu, który staje się "kamieniem węgielnym", jako "okres Pięćdziesiątnicy", jako "rozdział drugi Księgi Habakuka", jako "czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy", jako "czas próby obrazu bestii", jako "ewangelia wieczna", jako "święta historia z lat 1840-1844", jako historia "dziesiątego rozdziału Księgi Objawienia" oraz jako "historia od chrztu Chrystusa aż do Jego śmierci".

Historia przedstawiona w sposób fraktalny poprzez Jego chrzest rozpoczęła okres 2520 dni, który zakończył się na krzyżu. Chrzest Chrystusa symbolizował Jego śmierć, pogrzeb i zmartwychwstanie, które dosłownie wypełniły się na końcu 1260 dni.

Kiedy Duch Święty zstąpił podczas chrztu Chrystusa, było to typem zstąpienia anioła z osiemnastego rozdziału Apokalipsy w dniu 11 września. 1260 proroczych dni później wydarzenia symbolizowane przez chrzest zostały dosłownie wypełnione na krzyżu. Historia od chrztu do krzyża zawiera symboliczną historię alfa, która zostaje dosłownie wypełniona na końcu tego okresu. Historie alfa i omega są fraktalami całej historii. Historia od chrztu do krzyża to "Boże cudowne dzieła", a tę historię reprezentuje także "chrzest Chrystusa" oraz Jego dosłowna "śmierć, pogrzeb i zmartwychwstanie", a zatem także "chrzest starożytnego Izraela w Morzu Czerwonym" oraz "chrzest ośmiu dusz w czasach Noego". Wszystkie te okresy przedstawiają historię Jego "cudownych dzieł".

Jeśli chodzi o liczbę osiem jako symbol zmartwychwstania, to właśnie osiem dusz na arce stanowi pierwszą wzmiankę o tej liczbie w roli symbolu, a zgodnie z zasadą pierwszej wzmianki wszystkie prorocze szczegóły zawarte są w tej pierwszej wzmiance. Owe osiem dusz przechodzi ze starej ziemi do nowej ziemi, czyż nie?

Owe osiem dusz przetrwało czas deszczu, ale wszyscy, którzy odrzucili ostrzeżenie przed deszczem, zginęli, prawda? „Osieć” dusz, które idą na nową ziemię, ukazanych w historii odrzuconego ostrzeżenia, zamkniętych drzwi, deszczu i nowej ziemi, przeszło zmianę dyspensacyjną ze starego świata do nowego świata.

Zmiana dyspensacyjna, która dotyczy ośmiu dusz stanowiących sto czterdzieści cztery tysiące, to przejście od Laodycei do Filadelfii; jest to także przejście od Kościoła wojującego, złożonego z pszenicy i kąkolu, do Kościoła triumfującego, złożonego wyłącznie z pierwocin pszenicy, wzniesionych jak sztandar, aby cały świat mógł je zobaczyć, podobnie jak widok samotnej łodzi na wzburzonych wodach. Ci ludzie są ósemką, która jest z siedmiu, a historia przeprawy arki i przeprawy przez Morze Czerwone są ilustracjami Jego „cudownych dzieł”.

Te dusze to ci, którzy zostali wskrzeszeni w wypełnieniu Objawienia 11:11. Są ludem przymierza Bożego, reprezentowanym przez ich ojca Abrahama, który nosił znak przymierza przez obrzezanie, które miało nastąpić ósmego dnia.

Wszystkie te linie przedstawiają ten sam okres, a ten okres zaczyna się od fundamentu 9/11 i kończy się ustawą niedzielą. 9/11 jest kamieniem węgielnym, a ustawa niedzielna kamieniem

wieńczącym. W historii odbudowy Jerozolimy za czasów Nehemiasza i Ezdrasza fundament został ukończony w okresie pierwszego dekretu, a sama świątynia została ukończona na długo przed trzecim dekretem. W historii millerystów fundamenty zostały położone w maju 1842 roku, kiedy opublikowano tablicę z 1843 roku. Świątynia millerystów miała być wznoszona przez czterdzieści sześć lat, od 1798 do 1844. Przed 22 października 1844 roku świątynia millerystów była ukończona, a kamieniem wieńczącym był Okrzyk o północy. Kiedy Okrzyk o północy zakończył się 22 października 1844 roku, alfa i trzeci dekret z 457 r. p.n.e. znalazły swój odpowiednik w omedze 1844 roku. 457 r. p.n.e. jako alfa dla 2300 lat, a 1844 jako omega. Oba na pewnym poziomie są tym samym, ponieważ dekret lub anioł są poselstwami, i oba typizują ustawę niedzielną, gdzie będzie dekret i gdzie poselstwo trzeciego anioła rozbrzmi głośnym wołaniem.

Od 457 r. p.n.e. do 408 r. p.n.e. Daniel wyznaczył czterdzieści dziewięć lat jako okres, w którym Żydzi mieli zakończyć odbudowę: „ulica zostanie ponownie odbudowana i mur, nawet w trudnych czasach”.

Zatem wiedz i zrozum, że od chwili wydania rozkazu o przywróceniu i odbudowie Jerozolimy aż do Mesjasza, Księcia, będzie siedem tygodni oraz sześćdziesiąt dwa tygodnie; ulica i mur zostaną ponownie odbudowane, i to w czasach trudnych. Daniela 9:25.

457 r. p.n.e. i 1844 r. są alfą i omegą prorocтва o 2300 latach. Oba stanowią typ ustawy niedzielnej, gdyż jako alfa i omega są tym samym, a rozczarowanie roku 1844 zostało przez natchnienie powiązane z rozczarowaniem przy krzyżu. Jeśli rok 1844 typologicznie przedstawia krzyż — a przedstawia — to jego odpowiednik alfa (457 r. p.n.e.) również. Okres od 1844 do 1863 roku ilustruje proces próby trzeciego anioła. Ten proces próby jest przedstawiony przez 49 lat między trzecim dekretem — dekretem o ustawie niedzielnej — a ukończeniem pracy nad ulicą i murem, co ma miejsce w czasie ucisku.

Okres od 457 r. p.n.e. do 408 r. p.n.e. stanowi historię alfa 2300 lat, która obrazuje historię omega lat 1844–1863. Te dwie historie ilustrują dzieje stu czterdziestu czterech tysięcy po ich zapieczętowaniu w czasie ustawy niedzielnej aż do zamknięcia czasu łaski. Dziełem stu czterdziestu czterech tysięcy jest wzywać mężczyzn i kobiety z powrotem na „dawne ścieżki”, które Izajasz przedstawia jako odbudowę dawnych spustoszeń, a Jeremiasz identyfikuje jako drogę prowadzącą do poselstwa późnego deszczu. „Mur” jest prawem Bożym, które sto czterdzieści cztery tysiące przedstawia całemu światu jako sztandar. Stanie się to w burzliwych czasach trzeciego „biada” islamu, gdyż to islam pobudza narody do gniewu. Dzieło i burzliwe czasy będą trwać aż do chwili, gdy Michał powstanie.

Tak więc, jeśli dostrzeżesz, że okres od 457 r. p.n.e. do 408 r. p.n.e. jest proroczym okresem, który rozpoczął się wraz z trzecim dekretem i typologicznie przedstawiał proroczy okres, który zaczął się w 1844 r. wraz z nadejściem trzeciego anioła i zakończył się w 1863 r., to widzisz, że ich powiązanie z 2300-letnim proroctwem, czy to jako punkt początkowy, czy jako punkt końcowy, określa je jako alfę i omegę względem siebie. Burzliwe czasy Nehemiasza ilustrują burzliwy okres poprzedzający i obejmujący wojnę secesyjną. 49-letni okres w historii alfa reprezentuje 19-letni okres w historii omega. Ten 19-letni okres był również reprezentowany przez 19 lat na początku

65-letniego prorocstwa Izajasza.

Bo głową Syrii jest Damaszek, a głową Damaszkum jest Rezyn; i w ciągu sześćdziesięciu pięciu lat Efraim zostanie rozbity, tak że przestanie być ludem. Izajasza 7:8.

Izajasz przedstawił to prorocstwo w 742 r. p.n.e., a dziewiętnaście lat później, w 723 r. p.n.e., północne królestwo zostało uprowadzone do niewoli na 2520 lat, kończących się w 1798 r. Dziewiętnaście lat od 742 r. p.n.e. do 723 r. p.n.e. odpowiada dziewiętnastu latom od 1844 r. do 1863 r., gdyż pierwsze 19 lat jest alfą tego prorocstwa, a ostatnie 19 stanowi omegę. W trakcie owych dziewiętnastu lat Izajasz zwrócił się do niegodziwego króla Achaza z poselstwem późnego deszczu, przedstawionym w wersecie ósmym jako poselstwo "siedmiu czasów". Achaz odrzucił to poselstwo, podobnie jak laodycejski adwentyzm millerowski w 1863 r.

W tamtym czasie arcykapłan Achaza odwiedził Asyrię, przywiózł wzór ich pogańskiej świątyni, a Achaz kazał ją wznieść na dziedzińcu świątyni Bożej. To jest równoległe do historii nieposłusznego proroka, który nie miał wracać do Judy tą samą drogą, którą przyszedł, lecz wrócił i został zwiedziony przez fałszywego i kłamliwego proroka, co symbolizuje powrót do odstępczej metodologii protestanckiej, aby ukryć się przed millerowskim rozumieniem "siedmiu czasów", w klasycznym spełnieniu przysłowia, że pies wraca do swoich wymiocin.

To dzieło się w czasie, gdy rozpoczynała się wojna domowa między królestwem północnym a południowym, odzwierciedlając w ten sposób Wojnę secesyjną w Stanach Zjednoczonych, kiedy powtórzył się okres 19 lat. Lata 742–723 p.n.e. odzwierciedlają 19-letni okres 1844–1863, który z kolei przedstawia czas od prawa niedzielnego do zamknięcia czasu łaski. Historia od 11 września do prawa niedzielnego jest historią próby obrazu bestii w Stanach Zjednoczonych, która zostaje powielona w światowej próbie obrazu bestii rozpoczynającej się wraz z prawem niedzielnym. Z tego powodu 19-letnie okresy, które przedstawiają czas od prawa niedzielnego do zamknięcia czasu łaski, przedstawiają również historię od 11 września do prawa niedzielnego, która jest historią Jego „cudownych dzieł”.

Będziemy kontynuować w następnym artykule.

I doszło mnie słowo Pana, mówiące: Synu człowieczy, cóż to za przysłowie, które macie w ziemi Izraela: „Dni się przeciągają, a każde widzenie zawodzi”? Przeto powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Położę kres temu przysłowiu i nie będą go już używać jako przysłowia w Izraelu; lecz powiedz im: Dni są bliskie i spełnienie każdego widzenia. Bo nie będzie już w domu Izraela próżnego widzenia ani pochlebnej wróżby. Ja bowiem jestem Pan: będę mówił, a słowo, które wypowiem, spełni się; nie będzie już odwlekane; bo za waszych dni, domu buntowniczy, wypowiem słowo i je wykonam — mówi Pan Bóg.

I znowu doszło mnie słowo Pana: Synu człowieczy, oto dom Izraela mówi: Widzenie, które on widzi, dotyczy wielu dni naprzód, i prorokuje o czasach dalekich. Dlatego powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Żadne z moich słów nie będzie już dłużej odwlekane; lecz słowo, które wypowiedziałem, spełni się — mówi Pan Bóg. Ezechiel 12:21–28.